

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marcely Kučerové a soudců Mgr. RNDr. Jany Zaoralové a JUDr. Jana Pavlíčka v exekuční věci

oprávněné: **MAXIMA REALITY, s.r.o.**, IČO 25149610
sídlem Washingtonova 1624/5, 110 00 Praha 1

proti

povinnému: **J. L.**, IČO xxx
sídlem xxx

pro 99.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 26. října. 2020, č. j. 67 EXE 3567/2010-37, 098 Ex 05133/10,

takto:

- I.** Usnesení soudu I. stupně se ve výroku o nákladech účastníků (II.) potvrzuje, ve výroku o nákladech exekutora se **mění** tak, že soudní exekutor nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud I. stupně zastavil exekuci (výrok I.), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a uložil povinnému zaplatit soudnímu exekutorovi na nákladech exekuce částku 7.685 Kč (výrok III.).
2. Takto rozhodl na základě podnětu soudního exekutora, který soudu oznámil skončení insolvenčního řízení vedeného na povinného, a to po splnění oddlužení (usnesením Městského soudu v Praze č. j. MSPH 96 INS 31954/2013-B-61 ze dne 25. 9. 2020). Náklady soudní exekutor nepožadoval, byly uhrazeny. Zda nejsou naplněny podmínky ust. § 416 insolvenčního zákona, nemohl posoudit.
3. Soud I. stupně vzal za prokázané, že usnesením č. j. MSPH 96 INS 21145/2015-B-61 ze dne 25. 9. 2020 vzal soud na vědomí splnění oddlužení dlužníků, určil odměnu a náhradu hotových výdajů insolvenčního správce, kterého zprostil funkce a současně dlužníky osvobodil od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny a stejně tak od placení pohledávek těch věřitelů, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak učinit měli, a od těch, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo. Po citaci ust. § 413 odst. 2, § 414 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb. a ust. § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. za použití § 52 odst. 1 ex. ř., proto exekuci zastavil. Uvedl, že pohledávka oprávněného vymáhaná v předmětné exekuci, stejně jako náklady exekuce exekutora, byly řádně přihlášeny do insolvenčního řízení, poměrnou částí (38 %) uspokojeny a v rozsahu, v němž dosud uspokojeny nebyly, byl povinný od jejich placení osvobozen. V exekuci by bylo možné pokračovat jen za podmínek ust. § 417 odst. 1, 2, 3 IZ (podvodné jednání dlužníka) a tuto skutečnost nelze zatím předjímat. O nákladech exekuce a nákladech řízení mezi účastníky navzájem soud I. stupně rozhodl dle ust. § 89 ex. ř. Procesní zavinění na zastavení řízení na straně oprávněného neshledal, tyto náklady nelze ani uložit povinnému, neboť na pohledávku oprávněného na náklady řízení se pohlíží jako na příslušenství pohledávky. Pohledávku oprávněného nelze vzhledem ke splnění podmínek oddlužení dále vymáhat a tento osud sdílí i náklady oprávněného. O nákladech soudního exekutora rozhodl v souladu s vyjádřením

Shodu s prvopisem potvrzuje N. W.

soudního exekutora v předkládací zprávě ze dne 5. 10. 2020, ve které sdělil, že „*požaduje přiznání náhrady nákladů exekuce ve výši 7.865 Kč*“, ač na základě přihlášky soudního exekutora do insolvenčního řízení povinného byly tyto náklady soudnímu exekutorovi již uhrazeny. To se zdůvodněním, že i pokud by byly náklady v rámci insolvenčního řízení povinným soudnímu exekutorovi uhrazeny, je třeba o této částce rozhodnout, protože v opačném případě by na tuto částku bylo třeba hledět jako na bezdůvodné obohacení.

4. Proti tomuto usnesení, v rozsahu nákladového výroku III., podal včasné a přípustné odvolání povinný. Namítl toliko, že byl oddlužen a osvobozen od dosud nezaplacených pohledávek.
5. Soudní exekutor ani oprávněný se k odvolání nevyjádřili.
6. Odvolací soud postupoval dle zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění do 31. 12. 2012, neboť exekuční řízení bylo zahájeno před 1. 1. 2013 (čl. II. bod 1 přechodných ustanovení zák. č. 396/2012 Sb. a čl. II. bod 2 přechodných ustanovení zák. č. 293/2013 Sb.).
7. Odvolací soud přezkoumal usnesení dle § 212 písm. b) a § 212a o. s. ř., aniž nařizoval jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), nejen v napadeném výroku III., ale v obou výrocích o nákladech řízení (výroky II. a III.), neboť náklady exekuce a náklady účastníků řízení je třeba ve smyslu § 87 až 89 ex. ř. posuzovat komplexně dle jednotného hlediska úspěchu ve věci či zavinění zastavení exekuce jako vzájemně akcesorické výroky.
8. Podle ust. § 89 věta první exekučního řádu, dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil. Při zastavení exekuce soud rozhodne jak o náhradě nákladů řízení o zastavení, tak o nákladech exekuce, které vznikly v průběhu celého exekučního řízení, s ohledem na procesní zavinění účastníků exekučního řízení na jeho zastavení (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 4081/2013).
9. Soud I. stupně správně odůvodnil výrok o nákladech řízení účastníků (II.), pokud dovedl, že důvodem pro zastavení exekuce bylo oddlužení povinného v insolvenčním řízení. Z této skutečnosti ale nelze dovozovat procesní zavinění na zastavení exekuce oprávněné. Správně dovedl i to, že k úhradě nákladů řízení nelze zavázat ani povinného, neboť na pohledávku oprávněného na úhradu nákladů řízení je pohlíženo jako na příslušenství pohledávky, pohledávku oprávněného nelze vzhledem ke splnění podmínek oddlužení dále vymáhat a tento osud sdílí i náklady oprávněného (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu II. ÚS 502/17).
10. Z obsahu spisu vyplývá, že pohledávka soudního exekutora na uhrazení nákladů této exekuce, byla soudním exekutorem v insolvenčním řízení povinného řádně přihlášena, byla i částečně uhrazena, insolvenční řízení povinného bylo skončeno po jeho oddlužení, jak správně konstatoval soud I. stupně. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by soudní exekutor požadoval náklady řízení, neboť výslovně uvedl, že náklady nepožaduje, jsou uhrazeny. Za této situace nebyl důvod, aby mu byly (nad rámec rozhodnutí v insolvenčním řízení vydaném na základě jeho přihlášky) přiznány ještě tímto (dalším) soudním rozhodnutím, byť s odůvodněním, že fakticky již byly uhrazeny v insolvenčním řízení.
11. Odvolací soud proto usnesení soudu I. stupně ve výroku II. dle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil, ve výroku III. dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil, jak výše uvedeno.
12. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 2 ve spojení s ust. § 224 o. s. ř., když povinnému žádné náklady nevznikly.
13. Usnesení soudu I. stupně zůstalo ve výroku o zastavení exekuce (I.) odvoláním povinného nedotčeno (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje N. W.

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Praha 8. února 2021

JUDr. Marcela Kučerová v. r.
předsedkyně senátu